

U-Duur

Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor

“...mäletad?!”

Lund sadas. Väike tüdruk aga istus toas patjadel ja oli oma mõttega kaugel aknatagusest lumemaagiast. „Ema, paneme täna küünlad ka põlema!“ hüüdis tütreke ühtäkki. Hetke möödudes võbelesidki toa mitmes paigus küünlaleegid. Mõnus. „Ja nüüd on mul suur-suur isu küpsiste järele“ leidis tüdruk veel. Ema kergitatud kulme märgates selgitas piiga: „sest just nii tulevad mul kõige ilusamad mõtted pähe. Nagu näiteks see kuidas me Jaanipäeval vanaemale metsaservalt lilli korjasime, mäletad?!“

Ajaleht, mida sa käes hoiad kajastab samuti meenutusi toredatest tegemistest ja ilusatest mõtetest. U-duur on oma järjekorralt juba kolmas. Kolmas kajastus sellest, mida Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor poole aasta jooksul teinud on. Tuleb mainida, et jällegi on TÜANil olnud käed-jalad tegemisi täis. Kevadel tähistas naiskoor oma auväärset juubelit. Sügisest asus koori uueks dirigendiks Triin Koch. Kevadest sügisesse on aga pikk aeg. Mis vahepeal toimunud on, sellest kõigest seekordses U-duuris lugeda saabki. Artiklite hulgas leiad nii meenutusi ühisüritustest naiskoori kosilaskooridega kui

ka intervjuuid koori juhatuse liikmetega.

U-duur soovib Sulle ilusaid elamusi ja lõbusaid meenutusi sellejõuluse piparkoogi kõrvale.

Ingrid Maasi

Mina ja naiskoor

Mäletan, et enne esimest korda prooviruumi uksest sisse astumist olin veidi hirmul, et kuidas see kõik välja näeb ja millised inimesed seal on. Ja siis korraga olingi kõige selle sees: parasjagu käis usin nootide jagamine; minu ees seisis Triin ja Ene, kes arutasid, mis ruumis mu häält üle kuulata; järgmisel hetkel juba olingi ette laulmas ning enne kui arugi sain, pidin koos teistega hääli lahti laulma ning hiljem ka Tormise sügismaastikke harjutama ja kõik justkui ühe hingetõmbega. Pärast mõtlesin, et ei olnudki ju nii hull, kõikjal olid naeratavad suud ja säravad silmad, selline soe tunne, mis pole jäänud vaid esmamuljeks, vaid nii ongi, kogu aeg. Esimesed üritused, rebaste ristimine, esimesed hääleseade korrad, esimene esinemine ja meie esinemiskostüümid? ning tulevikus

aset leidvad sündmused, see kõik annab ülikooliaastatele juurde värvi, unustamatuid mälestusi ja sõpru kogu eluks.

Aili Sarapik (I aasta laulja)

Kolmas väljaanne

16.12.2005

Kõik õigused kaitstud. Väljaandes leiduvate piltide, naljade või vigade avalik levitamine, paljundamine, salaja maaletoomine ja hilisem nende kallal kiunumine on keelatud. Toimetus võtab enda hoolde süüdlaste karistamise.

Sellest väljaandest leiate:

Kui palju, palju päevi... 2

Kes on alati valmis? 3

Ei mingit muusikat!!! 5

Naiskoor Hellenurmes seepi keetmas. 7

Hunt Kriimsilma üheksa ametit. 8

“Nad tulevad hommiku kandist” 11

„Kui vanatädi koob... 11

Ja palju muudki...

Oi sa Veljo imeline!

Mõni mees on lihtsalt asisem kui teine. Kas siis kõik või peaaegu kõik tuleb tal välja paremini kui teistel või oskab ta lihtsalt sellise mulje jätta, see jääb saladuseks. Ja mees jääb saladuseks kah. Üks täpselt selline asine tükk on meie kallis helilooja Veljo Tormis, naiskoori suur sõber, kes pidas sel suvel oma 75. juubelit. Mees teab, mis mees teeb. Aga tegelikult tahtse ma teile ka rääkida naiskoori sõidust Pärnusse Tormise juubelikontserdile, mis leidis aset kolmeteistkümnendamaal mädakuu päeval aastal 2005 ja kus hällilapse esialgne palve kuulda „Kiigesteeni“ (Üks päris hull jupp laulu, mida naiskoor kunagi laulnud on, aga naiskoor on kunagi väga paljusid asju laulnud) suudeti muuta palveks kuulda „Sampo tagumist“. Ilm tol päeval oli nagu augustikuus ikka – vihm vaheldus sujuvalt päiksepaistega ning teel rahulikult

kulgevas bussis oli meil võimalus imetleda uputusega õnnistatud vaese Pärnumaa heinamaid ja põllusiile ja näha-kuulda naiskoori tütarlaste kasvatusmeetodeid kalli Svea poja Siimu peal. Meeto did ei töötanud.

Pärnus meid randa ei lastud, vaid kamandati kohe proovi ning kui see läbi sai, kinnitati linnas keha ja padavai tagasi kontserdimajja. Kontserdil oli esindatud Eesti harrastuskooride koorekiht, lisaks meile sai veel näha ja kuulda ETV tütarlastekoori, TÜ kammerkoori ning veel igasugu karvaseid ja sulelisi, kõigil Tormise lugulaulud selged nagu vesi või

“...kohati esines mittemõistmisi parema ja vasma tiiva vahel.”

seebivesi. Tuli meegi esinemine enam-vähem välja, kuigi kohati esines mittemõistmisi parema ja vasma tiiva vahel. Lõpp aga loksus jällegi paika ning päevakangelane jäi rahule. Nii siis see päev kulgeski. Head soovid said Veljole edasi antud ning üle pika aja (suvi ju vahel) tüdrikutega vahvasti aega veedetud. Tagasisõidul jätkus Siimu kasvatamine ning imede ime, Karmen oskab laste keelt! Siim kasvutati ilusti koduni ära. Järgmine kord Pärnusse minnes võtame aga vihmavarju kaasa, mille alla peidame rannalina ära, küll siis ilm ilus tuleb ja president randa minna lubab. Järgmise suveni, Pärnu! Kuid Tormisega kohtume juba sügisel proovis.

Pille Säalik

Kui palju, palju päevi...

Kui palju sellest juba möödas on? Aasta? Pool aastat? No kes seda enam täpselt mäletab. Aga tundub küll, nagu oleks juba aasta. Väga pikk aeg. Ja kas nad meid veel üleüldse mäletavad? Meie nende peale küll mõtlemine. Tahaks neid juba nii näha. Huvitav, kas nemad tahavad sama palju???

Et alustada täitsa algusest, siis kõigepealt toimus ülitähtis osturetk Tirsli Selverisse, kus suure diskussiooni saatel valiti pralle tarvis nii salati- kui pudrumaterjali. Et mehed sellest vaimuülevõlvavast tegevusest sugugi kõrvale ei jääks, anti neile ülesandeks Tallinnast lõkkeliha kaasa tuua...ja muidugi kiiresti Tartu poole sõitma hakata.

Suutnud kõik poepakid autodesse suruda, võiski näitsikute sõit alata. Võtsime suuna Külitse poole, kus elab koori president Maarja. Viimane oli vabatahtlikult nõus oma villa paariks päevaks meie käsutusse andma. No ja kes sellist pakkumist siis vastu ei võta.

Juba Külitises, valmistasid nobedad näpud pisut söögipoolist ning panid saunaahju kudemä. Seejärel ei olnud enam muud, kui ennast mõnusalt sisse seada...et aktiivselt mehi ootama hakata. Ja oh imet, ei mõõdunudki väga palju aega, kui kohal nad juba olidki.

Muidugi ei olnud nad meid unustanud ning taaskohtumine oli mõlema poole jaoks väga rõõmustav. Nii palju säravaid silmi ning ühes rütmis lõõvaid südameid. Kõik edasine mõõduks väga sujuvalt...nagu plaani järgi, mida sellisteks üritusteks tegelikult ei tehta. Sõõmise ja joomise kõrval läks lahti uudiste

vahtamine. Nii nais- kui meeskooril oli seljataga väga kiire aasta ning juttu jätkus kauemaks. Seda jätkus isegi saunalavale ja vorsti küpsetamise kõrvale, kuigi juba filosoofilisemas vormis. Muidugi ei puudunud ürituselt hea plaadimuusika, mille saatel ägedalt tantsu vihuti. Kõige tore-dam oli aga see, et jagus ka paar noorlauljat, kes revaliaüritusel lausa esimest korda. Ja ma võin vihjeks öelda, et neile meeldis. Aga täpsemaid kommentaare peate ise nende käest pinnima. Traditsioonikohaselt lõppes pidu alles varastel hommikutundidel.

Särav hommik. Kes sai vähem, kes rohkem magada, aga tõsiasi oli see, et tüdrukud pidid nüüd minema täitma oma kohust naiskoori ees. Nimelt toimus laupäeval Alatskivil Tubina laulupäev. Meeskoor lubas selleks ajaks ise endale tegevust leida või siis suure igatsuse korral laulupäevale sõita. Aga kõigepealt hommikupuder ja siis autodesse. Vanemuise parklas ootas juba buss, mis meid Alatskivile sõidutama pidi. Tüdrukud, kes eile õhtul peol ei olnud, said uute muljetega üle külvatud. Ja ma arvan, et üks nad ikka pisut kadedad olid.

Väheste proovide tõttu oli meil Alatskivil külluslikult vaba aega, mida ka kohe sisustama hakati. Hoolimata ujumisriiete puudusest, käisid enamik

tüdrukutest vees ära. Oma kaunist pesu demonstreeriti nii üksteisele kui ka paarile teisele järve ääres mõnulejale. Lõpuks jõudsid kohale ka revaliapoisid, kes jäätise toomisega palju plusspunkte teenisid. Ei läinud aga enam kaua, kui oli aeg rahvariided selga panna, süüa ports laulupeosuppi ning seejärel lavale minna.

Jõudnud tagasi „koju“, otsustasid nais- ja meeskoor Külitse järve ujuma minna. Igaühel oli nüüd võimalus oma ujumisostust näidata ning ennast üle järve ujumisega tõestada. Poolelt teelt tagasi keerata ei tohtinud, kuna teisel pool järve oli mõnus kiigeplats ja just sinna oli plaan suunduda. Päeva

lõppedes valmistasid nobedad näpud jällegi süüa ja kordus eelmise õhtu programm. Täpsemalt öeldes siis tants ja trall hommikuni.

Teine hommik. Virgese saamine võttis juba pisut kauem aega ja üks see hommik mõnusa lõõgastumise tähe all mööduski. Käidi veel kord kiikumasa ning ka kohustuslikud laulud said ettekantud. Seejärel saadeti viimased vaprad poisid lubadusega varsti jälle kohtuda Tallinna poole tee. Ning TÜAN-REVALIA suvepäevad olidki läbi.

Kadri Kiisel

Kes on alati valmis?

Generaator. Fanfaar. Rästik. Kassid. Võrkpall. Suvi. Päike taevas ja öösel järve taha kukkumas. Suvi-Suvi. Aiiai, ja tugevad kõhulihased! Need on meeldejäädavad TAMi ja TÜANI suvisest pioneerilaagrist. Seltskonnas oli vast kolmandik neid, kes ise seda punaräti aega mäletasid, kuid ega see ei seganud kõigil rivis seista, lipu heiskamisel vannet lugeda ja õist häiret saboteerida. Pigem oli lihtsalt tore olla linnast väljas pundi väga vahvate inimestega soojas Eestimaa looduses paos.

Kõik algas tegelikult pärast korvpallitüritust, mil roheline ekipaaž koosseisus Piiret, Mariken, Rollo, Saar ja allakirjutanu kolasisid Lõuna-Eesti kauneil maastikel, et kahe RMK majakese vahel valida. Valitaks osutus Kooraste puhkemaja, mis imponeeris oma kõrge järvekalda ja selle kohal tiirutava kõvernokk-kullisism-linnuga, kes tuule käes liueldes järvest kalu piidles. Leidus sobiv roigas lipumastiks, parajalt käbisid sõjaks ning katusealune juhuks kui ilmataat on imperialist.

Reeturiks osutus hoopiski järv, sest kui me oma laagri kila-kola ja entusiastlike pioneeridega kohale saime, oli suur osa veest kusagile ära voolanud... Noh, ujuda tuli ettevaatlikult ja abivahenditega (kiiver, Pall), aga ujutud sai, veesõda sai peetud ja nõud said kah pestud.

Kuid kas ma juba ütlesin, et vihma

ei tulnud tilkagi? Et me saime rahus lõkkel süüa teha (head süüa, head liha ja head salatit, head suppi), rahus telke püstitada (ja alla lasta, hihii), rõõmsalt metsavahel promeneerida, punased rätid väheseidki möödakäijaid ehmatamas. Sealsamas tee ääres maasikaid süüa ja põgenevat rästikuhakatist imetleda. Heinakõrt närida ja rahus maailma tavaliste ja vähem ebatavaliste asjade üle isekeskis heietada ja varase hommikuni laulu üürata. Jah, seda kõike sai segamatult

teha. Segas ainult Lenny K., tänu kellele olid pioneeride, eriti naispioneeride read häbi-väärselt hõredad. Noh, mis teha. Indiviidi tahe jääb indiviidi tahteks, sest pole aasta kaheksakümmend kaks. Aga iga suveõhtu järve ääres jääb samuti kordumatuks ning sääsehammustus ka. Ma ei

hakka üles loetlema kõiki neid tegemisi, mis me ette võtsime. Kes tahavad, vaatavad TAMi kodukalt pilte. Selgituseks ühele neil figurerivale jalgrattaga vuntsile võin öelda, et tegu oli kohaliku külamehega, kes leidis, et tema laupäeva õhtupoolik on piisavalt vaba, et tulla meie kireva seltskonnaga kaasa ja näidata meile kätte paremaid ujumispaiagad. No mis sai meil selle vastu olla! Küll veidrik veidrikku tunneb. Ja meie seltskond koos kõige ees üht üsna haledat fanfaari piinava Rollo ja tunkedesvormimütsis Reinuga kahtlemata oli veider. Väike põige poodi vedeliku järele ja

juba me ligunesimegi soojas järvevees ja avastasime robinsonide saart.

Aitab nüüd. Muidu tuleb suveigatsus liialt peale ja teil vaja järgmisi artikleid ju kah lugeda. Ah jaa, ma kõiki märksõnu veel ei seletanud.

Võrkpall metsa vahel – Rollo, sa pead veel servi harjutama, plats on pisem kui sinu musklis peituv aatomik seda arvab. Generaator – Petsi kaudu loomulikult ja varustas meid isegi metsa rüpes võimsa digitaalse pionierihüüuga (mis paraku ka ühe kohaliku härrasmehe kahel õhtul järjest püsti hulluks ajas). Ning kassid (mitte need vurrudega vaid ainult küüntega), jällegi Petsi jalas, viisid masti tippu laagri lipu, suvetuulde lehvima. Ning kõhulihased – Laura, kas sa nüüd usud, et sada hommikul ja sada õhtul on kökimõki? Jah, ma tean, nüüd sa usud, sest NÜÜD sa oled harjutanud. Karsumm, ütleks selle peale Rollo üle kere. Sõprade abiga loomulikult.

Pille Säälik

“Ja meie seltskond koos kõige ees üht üsna haledat fanfaari piinava Rollo ja tunkedesvormimütsis Reinuga oli kahtlemata veider.”

Kuupäev siis oli 28. mai 2005

Silgud TÜ spordihooone juurde üks-kaks-kolm. Nii palju elevust ja rabelemist kauni lõõmava päikese all. Õnneks sidus Presidendi-proua suurematele sportlastele punasevalge mummulised higipaelad otsmikule, et veidikenegi meie olukorda leevendada. Spordihallis sees tegid mehed juba tõsis

korvpallitrenni. Uhked särgid seljas, tõsised näod, pall pendeldamas käe ja põranda vahel, just nagu päris. Palliplatsil töötas tulla tõeline võitlus. Ka meie püüdsime oma panuse mängu anda, kuid seda puhku ergutustüdurukute näol. Lühikestes seelikutes ja käepärastest vahenditest moodustatud sahistitega tüdrukuid oli kogu ruum täis ja vähe sellest, nad veel hüppasid, tantsisid, kargasid ja kiljusid kah veel. Tuleb tunnistada, et ka mina kuulusin nende hulka, wc paberist sahistid lehvimas õhus. Ja sellest oligi abi, sest korvpallis tegid Tartu mehed pealinnakatele pähe. Rõõmuhõikeid jagus aga kahjuks väheseks ajaks, kuna nüüd oli naiste kord oma võimeid näidata. Pinge riietusruumis kasvas ja näod muutusid ühe keskendumumaks. On aeg, kostusid kaugustest hüüded. Vaprad sõdurid

seadsidki sammud platsi poole. Naised nalja ei mõista, eriti spordi osas. Võitlus oli tuline ning halastust keegi välja ei näidanud. Või siis siiski... Pall veereb vaikselt väravavahi suunas ja.... 1:0 Tallinn võitis. Tasakaal on ju kõige tähtsam.

Pärast sporti üritati vastastega sõprussuhteid taasluua hubases Veski Villas. Pingeid aitas maandada Tallinlaste bänd Neljapäev. Tantsu ja tralli jätkus hommikuni, nagu kooriüritustele ikka tavaks on. Siiski oli tunda ka raske spordipäev, kuna tantsusammud oli veidi lühemad ja aeglasemad.

Karmen Puidak

Kuidas me naiskoori juubelil tantsu vihtusime

Naiskoori 60. sünnipäev tõi kooriellu elavust juba pool aastat enne juubelit. Küll peeti koosolekuid teemal, kes võtab inglisesena külalisi vastu, kes organiseerib ilusaid mehi ja kes tellib söögid-joogid. Samuti rabeleti „Eesti muustrite” väljaandmisega, naiskooride konkursiks ettevalmistamisega jne, jne. Kohati oli tunne, et töö, mis tuleb tähtaegadeks valmis saada, on hullumeelse mahuga, ja et hullumaja puhvet, kus lõõgastav tee ja koogikesed, on lõplikult suletud.

Juubel algas Pergolesi „Stabat Mater’i” ettekandmisega 1. aprillil Tartu Jaani kirikus. Ma isegi ei lootnud, et kontsert nii hästi õnnestub – kirik oli puupüsti kuulajaid täis ja hilisemad hinnangud olid vaid ülivõrdelised! Eks oma osa oli selles ka suurepärasel solistidel Kädy Plaasil ja Ivo Postil, kuid olen veendunud, et koor laulis jumalikult – õrnalt, täpselt ja inglihäälset.

Reede õhtupoolik jätkus pärast Pergolesit vilistlasõhtuga Tartu Kirjanike majas. Kuulsime vilistlaste süldiõhtutest, vilistlaskooridest, ajaloolistest jõulupidudest ülikooli aual ja sellestki, mitu naiskoori naist on omale meeskoorist kaasa leidnud. Ja kui päris aus olla, siis see üritus pakkus ehk kõige suurema üllatuse – naiskoor on olnud koguaeg üks suur ja sõbralik mesilasülem, mis sumiseb omamoodi ja mille mesi on alati maitsetunud paremini kui miski muu siin ilmas.

Laupäeva hommikul toimus traditsiooniline ühiskülaskadunukeste kalmudele Raadi surnuaeda. Kuid juba kella 13st algas lahtilaulmine ülikooli peahoones, et val-

mistuda suureks juubelikontserdiks. Kogu aeg kummitas tunne, et nüüd kohe jääb ajast puudus ja kontsert ebaõnnestub, kuigi proovi kava oli tehtud minutilise täpsusega. Mul tuleb praegu ka külm higi otsaette, kui nende tundidele seal mõtlen...

Kuid omaette lugu oli laupäeval meie plaadiga „Eesti mustrid.” Nimelt oli plaaditehas suutnud esimese partii plaate nassu keerata ja vaid kolm päeva enne juubelit oli Vilniuse tehastest vaja kätte võidelda uued plaadid. Ja partii saabus Tartusse laupäeval kell 14! Kaks tundi enne kontserdi algust! Vot see on alles ajastamise rekord – mitte keegi ei uskunud, isegi mitte me ise, et sellega tegelikult ka hakkama saame ja plaadid juubeliks müüki jõuavad. Aga jõudsid! Ju siis Ernesaks ise aitas oma tuvidega aknalaualt.

Juubelikontsert oli järjekordne õnnestumine – kuulajad istusid lummatult saalis, kui naiskoor kandis ette Ernesaksa „Sinu aknal tuvid” või Kreegi „Meil aiaäärne tänavas”. Usun, et nii koori kui publiku jaoks oli see eriline kontsert, sest tekkis harukordne fluidum – ühine hingamine ja vereringe.

Kontserdile järgnenud peoõhtu ei vajagi vist kommentaare. See oli lihtsalt soe, sõbralik, lõbus, mõnus ja kuni viimase hingetõmbeni rohkem kui nauditav. Naiskoori peod on nii omamoodi, et neid ei anna mingi kriteeriumi alusel kirjeldada, neist tuleb ise osa saada – piigad keerutavad omavahel tantsu, lobisetakse, ollakse koos rõõmsad ja mis peamine – kõigil on vabadus olla just tema ise.

“Naiskoori peod on nii omamoodi, et neid ei anna mingi kriteeriumi alusel kirjeldada”

Ah jah – ühest asjast tahaksin veel rääkida: naiskoori juubelinäitusest. Kui sõna näitus tähendab enamasti, et tegemist on millegi kuiva, piiritletud ja suhteliselt igava asjaga, siis Kadri ja Laura olid näituse elama pannud. Näitus oli koostatud mitte aastate, aga teemade kaupa. Nii võis näha ühel tahvil pilte akadeemilistest jalgadest, teisel reisipilte ja kolmandal kõigi praeguste lauljate portreesid. Selline ajaline segamine andis tegelikult aga naiskoori tegemistele justkui kvaliteedimärgi – kui midagi pole siiani saanud rituaale ja tegemisi murda, siis järe-

likult on ka tulevikul meile ainult hea õnn varuks.

Praegu mõtlen mõnuga tagasi sellele hästi õnnestunud pöörasusele ja soovitan kõigil vähemalt korra elus osaleda ülikooli naiskoori juubelitoimkonna töös, et teada saada, mida tähendab töö ja vile koos.

Maarja Ülper, TÜANI president

Ei mingit muusikat!!!

Ehk lugu sellest, kuidas Triinist sai dirigent.

Selleks, et kõik ausalt ära rääkida, pean ma alustama oma sünnipäeva-peost, kus meie ajalehe peatoimetaja teatas, et minule on määratud austav ülesanne kirjutada lugu meie uuest peadirigendist. Pean tunnistama, et see mõte ei tekitanud minus suuri vaimustusepuhanguid, sest kirjutamine (olgu selleks siis kirjand, essee või lihtsalt artikkel) ei ole just minu lemmiktegevusi, ja teha veel intervjuu..... ÄRGE TEHKE NALJA!!!

Agaga tegelikult ei olnud nii hull midagi, pigem vastupidi, oli täitsa põnev. Pean kohe alguses ütleva, et Triini enda suust seda kuulda on palju huvitavam, kui seda nüüd siit ajalehest lugeda.

“Ja siis ühel hetkel käis KRÕKS...”

Ja et ma tervet artiklit ainult endast ei kirjutaks, asugem nüüd meie loo peakangelase juurde.

Usun, et suuremale osale meie ajalehe lugejatele on nüüdseks teada, et 2005. aasta sügisest on TÜ akadeemilise naiskoori peadirigendiks Triin Koch - noor ja särasilmne

inimene, kellele muusika on olnud hingelähedane juba pisikesest peale.

Ta sündis Võru linnas tuhande üheksasaja tollendal aastal ühe ilusa maikuupäeva varahommikul, mil kuupäevaks kirjutati 13. See, et tüdruk musikaalne on, ilmnus juba varajases lapseas.

T.K: Suu ei seisnud mul üldse kinni, kogu aeg ümisesin midagi. („Ei saa mitte vaiki olla....” nagu ütleb ka tuntud laulusalm J - P.S). Mäletan, kuidas lasteaias istusin kasvataja põlvel ja laulsime sellist laulu nagu "veel üks pilet, veel üks pilet...". Esimesed esinemised olidki lasteaias. Ja seal muide esinesime tihti koos Meelis Leisiga (kellest hiljem sai ansambli Ummamuudu solist J - P.S).

Kuidas sa muusika juurde sattusid ja milline õpilane sa koolis olid?

Koolitee algas mul 1982. aastal F. R. Kreutzwaldi Võru 1 keskkoolis. Õpetajatel minuga just väga lihtne ei olnud. Mingid asjad mulle meeldisid ka ja neid (neid aineid, mis mulle meeldisid,) tegin isuga, näiteks ajalugu. (Võru) Muusikakooli läksin teises klassis klaverit õppima. Ema küsis mu käest, et kas ma tahan muusikakooli minna ja mina loomulikult vastasin jah. Alguses oli kõik väga tore, aga mingil hetkel selgus, et harjutama peab ja... Siis tekkisid muud huvid ja suhtumine, et miks mina pean ja teised ei pea. Iga oli ka selline, et ei saanud aru, milleks seda mulle üldse vaja on. Nii et muusikakoolis käimine oli vahepeal minu jaoks väga vaevaline (tunne, mis on vist tuttav paljudele meie seast J - P.S). Ema utsitamisel õpingud siiski pooleli ei jäänud ja muusikakool sai õnnelikult lõpetatud.

Laulsin kooliajal väga palju, kõikides koorides, kus võimalik oli. Kooripisik pärinebki arvatavasti keskkoolist. Meile tuli uus muusikaõpetaja, kes hakkas hästi palju koore tegema. Koolis läks käima tõeline koorielu ja -melu. Muusikaõpetuse tundides lauldi hästi palju. Ega me ei lasknud tal eriti teooriat rääkida ka, nii kui nootidest vms rääkima hakkas, siis me ütlesime kohe, et õpetaja, laulame parem.

Ja siis ühel hetkel käis KRÕKS - hakkasin aru saama, et kooris laulmine on väga kihvt ja dirigendiamet on väga kihvt ja muusika on ka lahe. Sealt tekkis kindel tunne, et jah, muusika on see, millega ma tegeleda tahan. Et pianisti minust ei saa, aga midagi muud ehk küll. See kõik algas ikkagi koolikooride juurest peale.

Pärast keskkooli lõppu 1993. aastal astusin H. Elleri nim Muusikakooli. Olime muusikaõpetajaga juba varem käinud vaatamas, et kus ja kuidas jne ja tema soovitas, et kui saad, siis mine Vaike Uibopuu juurde õppi-

ma. Ja nii läkski. See, et ma sain Elleri muusikakooli Vaike juurde õppima, on kogu selle asja kõige põhjapanevam nõ nüanss. See on niivõrd oluline ja õnnelik hetk. Tänu sellele (Vaikele - PS) on tulnud ka kõik järgnev.

Mida Sa koorilt ootad, mis on need võtmesõnad?

Ootan inimlikku avatust, emotsiooni. Koori ja dirigendi vahel peab tekkima side. See on võib-olla see, mida ma ootan ja otsin. See on küll muusikaväline asi, kuid lõpuks mõjutab lõpptulemust, kogu muusikalist teostust hästi palju.

Mida Sa pead oma senise muusikutee suuremateks õnnestumisteks, mille üle Sa eriti rõõmu tunnend?

Ma võib-olla isegi ei tooks esile ühtegi sellist hetke... Hea meel on selle üle, et need kaks koori, mis mul on olnud, et ma olen saanud need oma käe ja näo järgi üles ehitada ja et see pikk protsess on lõpuks vilja kandnud. Võib-olla lihtsalt see, et sa suudad mõjutada neid inimesi, sellesse muusikasse haarata. Tegelikult võib palju rõõmu tunda väikestest muutustest. Üks asi on konkurisvõit, mis on lihtsalt selline emotsionaalne asi, aga kui sa teed nt üksiku inimesega proovi ja järsku hakkad tundma ja kuulma neid muutusi... Need on hästi toredad

hetked. See tähendab, et oled saanud inimesega kontakti.

Oleme rääkinud dirigendi rõõmudest, aga mis on see, mis muret valmistab?

Mulle valmistab muret see, et ma olen mingite asjade suhtes liiga tundlik ja elan mingeid asju väga üle, mida võib-olla ei peaks nii

väga südamesse võtma. Dirigendi töös on selline igihaljas konflikt. Mulle on see töö, ma panen endast sinna maksimumi, ma tahan seda teha ja ma tahan saada ka maksimumi. Aga vastas on mul inimesed, kellele see ei ole sama asi, kelle jaoks on see pigem hobi. Ja nad ei peagi mulle sama intensiivsusega vastama. Kompromissi leidmine selle kahe "leeri" vahel on keeruline.

Asi läheb siis huvitavaks, kui kooril on oma ambitsioon. Et me tahame olla keskmisest kõrgemal, me tahame seda just nii teha ja see pakub neile mingi elamuse.

.....

Aeg möödus vesteldes märkamatu. Nii mõnestki asjast oleks tahtnud pikemalt rääkida ja üht-teist jäi ka küsimata, kuid midagi peab jääma ka järgmisteks kordadeks. Igatahes on meil hea meel, et Triin meiega on ja loodame teda naiskoori ees näha veel palju aastaid.

Piret Sütt

“Mulle meeldib puutumatu loodus, meeldib olla NOOR” Noorlauljate mõtisklusi teemal “Mina ja Naiskoor”

“Tegelikult olen ma positiivselt üllatunud. Olen laulnud erinevates koorides, kuid mitte kusil pole täheldanud sellist ühtekuuluvustunnet nagu tajun seda TÜ naiskooris. See on, kui võib nii öelda, taastanud usu inimesse :). Naiskooril on mingi eriline aura, selline sõbralik ja julgustav, olgugi et olen täitsa noor laulja, suhtuvad kooriliikmed minusse hästi ja see tekitab sooja tunde. Samas on kooril ka mingi n-ö "ranguse maik", mida olen tunnetanud siis, kui on aeg laulda, aga see on ju loomulik, kas pole. Koos noodilehtede väljavõtmisega jääb kõik kuidagi tõsiseks (tegelikult see pole muidugi alati nii) ja pühendunud-pühalikud ilmed tulevad lauljate nägudele. Siis võib suisa kartma hakata :). Tõesti, koor on pühendunud. Mis veel? Ei oskagi rohkem midagi öelda. Mulle väga meeldib, kuigi raske on, isegi väga raske, aga kõik algused on ju rasked.”

Merlin Piirva I sopran

Nii, kui ma esimest korda proovi tulin, siis vaatasin, et ohooo - kui palju teid ikka kokku on. Kõik olid väga rõõmsameelsed ja näod olid täis uudishimu noorte suhtes. Tore on see, et kooris on igas vanuses inimesi ja kõik on teineteise vastu hästi meelestatud. Kooris on väga silmapaistvaid isikuid ja nende aktiivsuse tasakaalustamiseks on ka rahulikuma loomuga inimesi, aga kuna tunnen koori veel nii vähe, siis kehtib ilmselt vanasõna: vaga vesi, sügav põhi. Positiivne on, et koorilauljad üritavad anda endast parima, et saavutada võimalikult head taset. Samuti on kõik esinemised ja väljaskäimised täis signat-saginat ja siilisipelgaid.

Liina II sopran

Olin mõelnud ülikooli kõrvalt koori laulma minna juba mõnda aega, kuid alati tuli miskit vahele. Lõpuks sattusin naiskoori ikkagi pooleldi juhuslikult, nii et tundub, et see lihtsalt pidi nii minema. Pidi nii minema, sest muidu ma ju ei tunneks ennast meie kooris nii koduselt?! Siiski ei tundunud algul kõik nii lihtne. Esimesse proovi tulin veidi ähmase mälestusega keskkooli koorist ning sinne tase pani pisut õhku ahmima. Aga õnneks olid teised „ued“ enamasti sama kohmetunud ning ma otsustasin esmamuljest mitte välja teha. Ja tegin õigesti. Oma lühikese kogemuse põhjal võin öelda, et vanemad lauljad on abivalmid ning dirigendid kannatlikud, mis on vähemalt minu jaoks innustav ja aitab laule paremini selgeks saada. Üllatuma pidin ma ka koori suhteliselt aktiivses seltsielus. Positiivselt. Kuid olen siiski rahul, et päris korporatsiooniga tegemist pole. On väga uhke, et meie naiskoor laulab tõeliselt hästi, et selle liikmed on toredad ja meil on mõnus koos olla nii laulproovides kui muudel koosviibimistel.

Maarja Sepp (I alt)

Astusin Tartu Ülikooli Akadeemilisse Naiskoori alles selle aasta sügisel, kuigi olen ülikoolis juba neljandat aastat. See, et ma kohe peale gümnaasiumi lõpetamist naiskooriga ei liitunud, oli arvatavasti tingitud sellest, et koolis laulsin segakooris ning võrreldes segakooriga ei tundunud naiskoori laulud eriti ilusad ja huvitavad. Pealegi mõte, et seltskonnas on ainult naised, tundus igavavõitu. Kuid nüüd on mu arvamus 180° muutunud – meil on väga tore ja lõbus noor dirigent, ilusad laulud ning mis kõige olulisem, suurepärase ja mõnus seltskond koos kõikvõimalike ühisüritustega!

Annika Veske I alt

Selle aja jooksul, mil olen proovides käinud, ei ole ma kujundanud endale mingisugust püsivat arvamust. Esmapärgul kujunenud mulje põhjal võin öelda, et koori kuuluvad inimesed näivad sümpaatsed ja väga aktiivsed (*ongi-toim.*), - mõned isegi liiga, mida võib sõltuvalt situatsioonist pidada nii positiivseks kui negatiivseks. Positiivseks võib lugeda seda, et mina isiklikult (tulenevalt eelnevate koorikogemuste puudumisest) õpin palju kasulikku juurde.

Mai Kukumägi

“On väga uhke,
et meie naiskoor
laulab tõeliselt
hästi”

Tegevuspaigad: minu lõputud mõtted tühjas peas, tänavad, majad, korterid, ühikad, ülikooli fuajee, kohad, kus ripuvad ülikooli naiskoori kutsuvad plakatid.

Mina 1: Tahaks hullupööra veel laulda! Läheks ikka nendele Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori katsetele.

Mina 2: Üksi laulda ma küll ei julge. Ma niikuinii ei saa sissegi!

Mina 1: Kas ma tõesti tahan jääda laulupeol pealtvaatajaks. Mitte iial!!!

Mina 2: Ah, ma ei usu, et ma sissegi ju saan, olen kuulnud, et uus dirigent on väga range.

Vanem naiskoori laulja: Triin(Koch - naiskoori dirigent- toim.) on väga tore, tule ikka.

Sõbrad: Sa lähed naiskoori või? Naiskoor on mõttetu, ilma meesteta on ju jama. Kui minna, siis ikka segakoori.

Mina 2: APPI! Ma ei suuda otsustada...

2 kuud hiljem—> Mina 1 ja 2: Naljajutt, et naiskooris on jama. Päriselt ka, me ei koo ega laki küüsi proovide ajal. Ja maailm peaks ikka päris hukas olema, kui me ei suudaks neli tundi nädalas mehi nägemata elada.

(P.S Ma ikka sain sisse, polnud see nii jube midagi!)

Janika Aav—Naiskoori rebane

Naiskoor Hellenurmes seepi keetmas.

Oli pühapäeva, 20 novembri hommikupoolik. Kontides surises veel eilse laulupäeva väsimus. Raske oli voodist välja ronida ja päeva alustada. Ja siis – helises telefon. Reibas hääl teatas, et kümne minuti pärast oleme sul ukse taga ja läheme – SEEPI keetma. Õigus! Eile ju räägiti, et homme on minek Mae juurde Hellenurme veskisse. Aegajalt võtab naiskoor ette käigu sinna, et üheskoos midagi põnevat teha, olgu see siis õuekraamimine või pudru keetmine. Alati on töö seotud lõbuga.

“Alati on töö seotud lõbuga”

Aga seekord – seepi keetma. Maitse- ehk pigem lõhnaained tuli ise kaasa võtta. Kahmasin siis paki kaneeli (jõululõhn ju!) ja jooksin õue. Läksime!

Kui veskisse jõudsim, selgus, et meid sedakorda üsna vähe on. Aga mis sest – nii saigi igaihele mingi tegevus ja keegi ei laiselnud. Hakati ühiselt õhtusööki tegema. Plaanis oli tangu-kartuli puder, hapukapsas, piparkoogid. Glögi sai ka märjukeseks peale. Aga seep?

Seebi valmistamise retsepti muidugi kellelgi kaasas polnud. Ja seetõttu polnud ka ühtegi komponenti, millest võiks seepi teha. Aga õnneks tuli varsti Taivi, kel pidavat vastavad teadmised olema. Kõigepealt uuris ta, mis meil on. *Keedunõu? Olemas! Milline? Email-pott! No kuulge! Malmipott on vaja! Lubas tuua. Rasva? Õli sobib? Sobib, seebikivi? Mis see on? Heaküll, toon ise.* Ja läks, meie aga suundusime taas tuppale.

“Arglikult liikus võsastikus ja siis – karsumm! vette.” Ujuski.”

Varsti kostus toast elevil häält. Tüdrukud olid puntras akna all ja vaatasid pingsalt järvele. Talisupleja? Ei tundunud just eriti külmakartlik – riideidki polnud seljas. Arglikult liikus võsastikus ja siis – karsumm! vette. Ujuski. Aga mitte kaua, küllap hakkas ikkagi jahe. Ja meiegi saime jätkata oma tegemisi.

Vahepeal tuli meile seltsiks väike Siim, kes tuuseldas mööda veskit ringi, kiusas tüdrukuid (nagu poisid ikka) ja kui palusime tal meile laulda – räppis nagu Eminem, ainult hingestatumalt.

Sellal kui igaüks omale meelepärasega tegeles, tuli Taivi potiga ning pani seebi keema. Mina jõudsin alles siis jaole, kui õlile oli juba seebikivi asendajat lisatud. Niimoodi pidi see veel paar tundi pliidil olema. Ohtlik on seebi keetmine ka. Sest seda ollust tuleb ju segada aegajalt ja parem oleks, kui kuuma õli kätele ei pritsiks. Küsisime, palju seepi meil siis ka tuleb, kas naiskooari talvevarud saab kaetud? No ei!

Pinnale kerkib lõpuks õhuke kiht, mis sisuliselt ongi seep, ainult seda tuleb veel töödelda, et teised seda ka usuks. Aga seebi lõhn juba levis. Selline ilma lõhnata seebi lõhn. Nagu vanasti.

Vahepeal vaatasime ja proovisime selga näidiseksplare naiskooari potentsiaalse te esinemisrõivaste kirstust. Rahvalikud motiivid, linane, kirju vöö, rõhud. Andis mõtlemist ja ideid edaspidiseks.

Leiti üles ka vana, „Eesti aegne” raamat, kus oli täiesti olemas seebikeetmise õpetus. Seal soovitati küll searasva või ka lambarasva kasutada. Meie läksime kaasaegselt kergema vastupanu teed – toiduõlist saab sama hea seebi.

Aga köögist tulid juba paljulubavad lõhnad. Kandsime liuad pikale laule söögitoas ja lasime

hea maitsta. Suurepärase maainimese toit. Rääkisime maast ja ilmast, minevikust ja tulevikust. Valgus oli hämar ja uinutav, kõht sai täis ja meel muutus rahulikuks. Seep kees omasoodu.

Siis meenus, et piparkoogid ju veel küpsetamata! Tegime mõne plaaditäie. Enamus küll viskas end teise tuppale voodile pikali. Väga hubane! Mõnusalt soe.

Siimigi on rahulikumaks jäänud. Kes teeb piparkooke veel? Ei tea. Peaks tagasi Tartusse minema. Hilja ka juba. Kui kauemaks jääda, tuleb uni, ei saagi ära. Iga roju oma koju. Oli väga meeldiv. Tulge jälle. Kindlasti. Nägemist. Lähme!

Aga mis sai seebist?

Mae teispäevases proovis rääkis, et seebile tuleks nüüd lõhnaaineid lisada. Seep ise olevat mitte just tahke konsistentsiga, pigem selline puderjas. Ei tea, kas lähebki õigeks?

Aga tähtis polegi ju tulemus, vaid osavõtt.

Aet Ristmägi

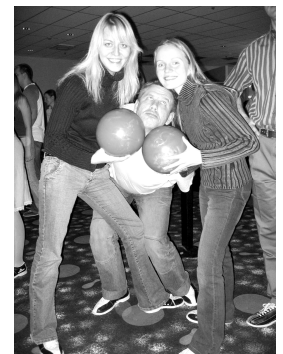
Pane kuul maha, kuuli raske kanda...

1. detsember- tegus detsembripäev. Hommikul Ülikooli aktusele laulma, siis tõrvikurongkäigule, kell kuus proovi ja ohooo, päev ei lõpegi veel, sest kella 21-st lähen keegeldama.

Mina ja bowling?! Samas, miks ka mitte, see et minu tipptulemus siiani 50 punkti mängust on, ei tähenda, et ma sellest kõigest lõbu ei oskaks tunda. Oskan?! Eriti veel kui sõbrad Tartu Akadeemilisest Meeskoorist ka meiega mängima tulevad

Oi kui lõbus oli, kui esimesed kurikad minu heite peale langesid. Ja ohh seda nalja erinevate mängustiilide üle. Mõni loopis kuule üle õla, teine jällegi üritas vindiga 'asja' kurikateni saata, mõni rääkis kurikad pehmeks. Ja siis tuli Triin, ühelt poolt (pani kuuli

maha, kuuli raske kanda). Tuli, jäi kuul käes raja ette seisma, ja enne kui oli veeretama asunud, langesid teises raja otsas kuulid iseenesest (magic-naine). Ei olnud minagi kehvast puust, tahtsin ka osav olla! Mehed, targad nagu nad (enda arvates) on, hakkasid nõuandeid jagama, kuidas astuda, millist täppi jälgida, millisesse renni sihtida jne. Einoh, mõnikord läks mul päris hästi ka! Aga võit jäi siiski seekord järgmist aastat ootama.

Ingrid Maasi

Hunt Kriimsilma üheksa ametit.

Kõik algas ühel ilusal novembrikuu neljapäeval sellest, kui ühes proovis tuli Ingrid minu juurde ja teatas suurte ja säravate silmadega: „Üheksa ametit!” Kuna minu pilk sellepeale ilmselt suurt äratundmisrõõmu ei ilmutanud, siis kõlas järgmise lausena: „Hunt Kriimsilma üheksa ametit, noh!”. Ja kui ka sellepeale ovatsioone ei järgnenud, ohkas Ingrid alistunult ja hakkas oma ideed algusest lõpuni selgitama.

Presidendi tööülesanded:

jagada ülesandeid; kiita ja kurjustada; jälgida, et kooritöö sujus; koostada eelarve; hoolitseda, et kooril oleks ikka

raha olemas; rahataotluste eesmärgid; koori esindamine; dirigentidega suhtlemine; juhatuse töö juhtimine.

Presidendi rõõmud:

kui proov sujub hästi; õnnestunud kontserdid; kui ei pea pidevalt peale käima, et seda ja seda; kui midagi suurt saab ära tehtud; hea klapp dirigentidega; kui tüdrukud võtavad kooritööst hästi osa

Presidendi mured:

kui ettevõtmised venivad; kui lauljad ei suhtu koori, dirigentidesse ja töösse täie tõsidusega; pahandamine ei meeldi kohe üldse.

Olulisi näpunäiteid tüdrukutele:

õpi laulud pähe, siis on kergem laulda; kirjutada dirigendi märkused laulude õppimisel nootidele, muidu läheb meelest ära; mõtle kodus ka lauludele, siis saavad asjad kiiremini selgeks; armasta ennast ja seda, mida sa teed; pühendu ja vaimustu; muusika ja sina oled ju laulmisel üks ja seesama - süvene, häälestu.

Miks oled just selles ametis?

valiti - mina pole süüdi.); armastus

Idee iseenesest oli üsna lihtne - tutvustada ka laiemale avalikkusele kooris olemasolevaid ametikohti ja nende täitjaid. Naiskoor kui selline on ju üsna laiahaardeline—pea kümnendik meist on koori heaks ametis. Erine-

vaid ameteid on tõepoolest palju ja idee tundus seetõttu ka üsna ahvatlevana.

Sekretäri tööülesanded:

Protokollida koosolekuid; kooriproovis toimunud listi kirjutada; koori sõpradele sünnipäevadeks ja jõuludeks kaarte saata

Sekretäri mured:

Pastakas saab tühjaks; läheb meelest ära, et tähtsad asjad tuleb üles kirjutada.

Sekretäri rõõmud:

Alati leidub soprani ridades neid, kes mulle pastakat laenavad; õnneks on meil ju Piret, kes alati meelde tuletab, mida teha on vaja.

Olulised näpunäiteid tüdrukutele:

Pidage meeles, et eesti keele reeglid ju pidevalt muutuvad!

Miks oled just selles ametis?

Kõigepealt Piret ja Pille rääkisid kui ilus ma olen ja siis järgmises proovis ma olngi sekretär

Alatu iseenesest:D

Esimese hooga paberile kirja saanud president, riietur ja laekur jäid tükiks ajaks ka viimasteks. Suure vaevaga suutsin meelde tuletada ka häälerühmanema auväärse positsiooni (kuna ma ise justnimelt selles ametis), aga sellega said ideed otsa. Ja alles koju minnes mõistsin häbipunaga palgeil, et kõige tähtsamad, nimelt Ene ja Viviane, ehk siis koormeister ja hääleseadja jäid ju nimetamata.

Hääleseadja tööülesanded:

Treenida tüdrukute häält

Rõõm on, kui hästi ja õigesti lauldakse

Mure on, et laule lauldes läheb õige hääletekitamine kergesti meelest

Olulisi näpunäiteid tüdrukutele:

Kui laule õpid ja hiljem laulad, püüa meeles pidada sedagi, kuidas hääl ilusamini suust välja tuleb

Miks oled just selles ametis?

Muud ma ju ei oska!:D

Koormeisteri tööülesanded:

Häälepartiide õpetamine; noorte õpetamine; väiksemate esinemiste juhatamine

Suurim mure – lauljate puudumine proovidest. Töö ei ole efektiivne, kui häälerühmast on kohal 2/3, millal tegelen ülejäänutega?

Suurim rõõm – pikkade proovide väga hea lõpptulemus – väga hästi õnnestunud kontserdid.

Olulised näpunäited tüdrukutele:

Tegele ikka ja ainult laulmise ja lauluga! Mõtle kaasa kui dirigent räägib (laulust, laulmisest jne).

Mõtle positiivselt! Ole aktiivne alati ja kõiges!

Miks oled just selles ametis?

Olen õppinud seda ametit

Õhtul mind arvuti taga nähes oleksite te aga kõik olnud üllatunud. Miks? Aga sellepärast, et te ei kujuta eii, kui raske oli välja mõelda neidsamasid nelja lihtsat küsimust, mille vastused siin artiklis suurt rolli mängivad. Nii fantaasiavaest õhtut kui tookord ei mäleta ma enam ammu ajast. Samas tuleb pehmendava asjaoluna märkida, et 4 tundi uroloogia! haigusloo kirjutamist ajaks ükskõik kellel juhtme korralikult kokku. Miks ma seda siis kirjutasin? Sest tänu minu hajameelsusele ei tulnud mul loomulikult enne kui viimasel õhtul meelde, et enne ainetükli lõppu tuleb kodus tööd ikkagi ära esitada.

Hunt Kriimsilma üheksa ametit (jätkub)

Kummaline, mille kõige peale meie õppejõud ei tule, kui neile aega anda.

Küsimused said ilmselt ikkagi rasked. Kadri Kiisel alias Arhivaar imes proovis tükk aega pastakat, siis tükk aega harilikku ja lõpuks ei suutnud ikkagi ühtegi olulist näpunäidet paberile panna. Proovi lõpus paberile tekkinud vanasõna jätab allakirjutanu siinkohal paberi piiratud mahutavuse tõttu ära toomata.

Arhivaar:

Kogun naiskooriga seonduvat – nt. kontserdikuulutusi ja –kavasid, lauljate nimekirju, häälerühma- vanemate raamatuid, kirju, kaarte, reisidega seonduvat. Tellin naiskoori albumi jaoks pilte. Kui vaja, siis otsin arhiivist materjale.

Rõõme ei ole ja muresid ka ei ole. Keegi targem võiks arhiivi vanad materjalid korrastada. Minul puuduvad selleks teadmised. Samuti märgistada koori kingitused.

Miks sa just selles ametis oled?

Sest keegi teine ei taha.

Riieturi samas paberi täitmisega probleem ei olnud. Hiljem kodus küsimuste vahele mahutatud imepeenes käekirjas vastuseid lahti deshifreerides mõtlesin, et oleks pidanud talle ikka teise paberi veel andma. Aga head ideed tulevad nagu ikka, liiga hilja. Aga kallid lugejad, ärge ometi muretsgege, kõik sai lahti mõtestatud ja ära trükitud. Kaasaarvatud lugematud variatsioonid teemal, kuivõrd ilus meie riieturi hoolimata oma hajameelsusest ikkagi on. Ja ma usun, et selle koha pealt ei ole kellegi vastuväiteid.

Laekuri ankeeti vaadates mõistsin ma

Riieturi tööülesanded:

Varustada kauneid kehasid viimase moega; lahkunudelt riided tagasi – alias Hercule Poirot; jagada infot riiete hooldamise kohta. PÄRLID – jah, paraku suur probleem. Ja muidugi olla ise ilus.

Riieturi rõõmud: mmm... olla nii suurepärasele seltskonnale kuidagimoodi kasulik (muidugi on see kasulikkus küsitav)

Riieturi mured: lahkunud lauljad kaovad kuidagi märkamatuult ja ei too enamasti ise riideid tagasi; on tulnud ette, et pärlid otsustasid Lossi tänavale jääda; noortest pole selget ülevaadet

Olulisi näpunäiteid tüdrukutele:

Viige riided keemilisse puhastusse; triikimine – enne esinemist eelmisel õhtul; käste varrukad sirgeks; musid punaseks. Ja tunnistage, et mina olen kõige ilusam.

Miks oled just selles ametis?

Vat need tagamaad on mulle tänaseni suureks salapäraseks jäänud. Ju vaadati, et näe, laulda ei oska, olgu siis kuidagi muud moodi kasulik;)

Miks just see amet?

Sest ükski teine polnud nõus nii vastutusriikast ametit enda peale võtma.

Olulisi näpunäiteid’?

Makske kuumaksu. Ja soovitan kolm korda tõsiselt mõelda enne kui see amet vastu võtta.

targemaks. Mina juba sain—ja maksin kõik oma selle aasta rahad ilusasti ära.

Ankeete vaadates selgub tõsiasi, et suurem osa on juba kirja saanud. Jäänud on veel kaks, küll viimased, ent sellegipoolest üliolulised.

Esimesena jääb sõrmede vahele tehnilise ametikohale kuuluv ankeet. Tõsi mis tõsi, see ankeet on pisut sohiga täidetud, sest ainukestena said just nemad, Riste ja Aet, oma ankeedi kahepeale ära täita. Ent mis seal's ikka. Vähemalt jääb kõigile lugejatele äraarvamisrõõm, kellele millised mõtteväljatused kuuluvad. Mina, muideks, juba tean seda.

Tehniliste tööülesanded:

Võtmete ja puldi toomine/viimine proovis Tehnilise varustuse (pult, poodiumid) kaasa võtmine kontserditele, lindistamistele jne. Ruumide ülevaatamine (õhutus, mahajäänud asjad). Võtmete transport, lipu kohalolek ja kõik muu, mis määratakse.

Tehniliste mured – kui töö on halvasti tehtud. Midagi on kuhugi kadunud, vahel ununeb võti maha või võtmeid ei antagi valvelauast jne)

Tehniliste rõõmud – vahel läheb hästi ka. Hea on tunda end kuidagi kasulikuna

Olulisi näpunäiteid tüdrukutele:

Ärge unustage oma asju maha!

Ärge viitke aega. Mõni räägib kõik külajutud peale kontserti ära, aga riideid vahetada ei jõua.

Miks oled just selles ametis?

Harjumusest; olen koorile vajalik, amet on ka juba käpas.

järsku, kuivõrd vähe ma sellest vähe kuulsusrikkast, kuid ülimalt olulisest ametist ikkagi tean. Minu teadmised s a a b

Laekuri tööülesanded: Minu tööülesannete hulka kuulub kuu maksude kogumine, sularaha - arvetega arveldamine ning koorikaaslaste rikkamaks tegemine, kui nad mulle arveid esitavad;) Nii et lühidalt raha nõudmine ja raha pakkumine.

Laekuri suurimad mured ja rõõmud: Raha ei ole. Rahasid on raske kätte saada, kuid seeest arveid tuuakse kibekiiresti ning on tore näha rõõmsaid säravaid silmi, kui raha vastu võetakse.

Ehk saate ka teie Leena ankeeti vaadates pisut

Hunt Kriimsilma üheksa ametit (jätkub)

Ja viimasena saab trükivalgust näha häälerühmavanema ankeet. Pean ütlema, et algne plaan lasta need ankeetid täita kõikidel häälerühmavanematel jäi aja ja lehepinna puudusel tegemata. Aga usun, et Eve täidetud ankeet räägib meie kõigi nelja eest, sest on täidetud ilusti, hoolega ja südamest. Tundsin seda lugedes, et ega mul ei olekski midagi lisada.

Häälerühmavanema tööülesanded:

Puudujate märkimine; häälerühmaõhtute korraldamine (kuigi seekord teeb Inx selle ära – ühe Milky Way eest); pean raha korjama; vaatama, et termos ja soe tee oleks olemas, kui vaja; inimeste üle arvet pidamda; rohkem vist ei ole...

Häälerühmavanema mured ja rõõmud:

Hullult nõme on inimestele pinda käia, et maksa rahasid ja maksa rahasid... Aga see on väike probleem. Tegelt on lahe siuke asjalik olla ja igas proovis plusse ja miinuseid päevikusse kritseldada

Olulisi näpunäiteid tüdrukutele:

Põhjuseta puudumisi on palju – helistage ja öelge, miks ei saa tulla. Või veel parem – tulge ikka kohale. Laulda on ju tore.

Miks oled just selles ametis?

Mind määrati selleks. Ja häälerühmavanem pole nii keeruline kui teised ametid siin kooris – saan hakkama (teised ametid oleks liiast, kuna olen veel nii noor ja roheline)

Ma mäletan päris hästi seda aruandekoosolekut, kus Maarja esimest korda presidendiks valiti. Plaksutasin koos teistega ja olin õnnelik, et meie koori esindab keegi nii ilus ja tark ja tubli. Arvan seda praegugi ja olen rahul, et tal ikka veel jaksu ja viitsimist jätkub. Ent sedasama saab öelda ka kõigi teiste kohta. Naiskoor on küll vahva ja tore, kuid ta on ka kohutav ajaröövel. Tunnen seda praegu isegi, kirjutades artiklit ajal, kui ma peaksin paaniliselt viimaseid hetki eksamiks õppima. Kuid millegipärast on koor olnud alati minu jaoks esikohal, nagu paljudel teistelgi. Just see on põhjus, miks me siin käime ja laulame. Muidugi — me armastame laulmist. Ent samavõrra armastame me naiskoori iseenesest, seda pidepunkti, mis

meid kõiki liidab. Mis annab ühtsus- ja sõprustunde kogu eluks. Mis kestab kauem, kui ülikooliõpingud. Naiskoor ei ole mitte koht, naiskoor on elustiil. Just sellepärast oleme me nõus kulutama oma vaba aega selle peale, et osta termoseid, tellida kringleid, trükkida kavasisid, käia linna peal kuulutus jagamas ja sada muud pisiasja veel. Soovin meile kõigile ilusaid pühi ja suurepäraselt järgnevat aastat ja et meil ikka järjest paremini läheks.

Mariken Jõgi

Lisa I

Lugesin just artiklit üle ja üritasin pilte paika panna. Kuue tunni pärast peame me kõik olema juba Tartu Ülikooli aulas, naeratused näol ja soengud peas. Mina aga avastasin suure ehmatusena, et midagi on puudu. Mis te arvate, mis see on? Loomulikult on see meie kalli koorivanema Pireti ankeet, mis mulle juhuslikult kümme minutit tagasi laua pealt näppu juhtus. Mis siis nüüd saab? Mis seal ikka saada. Klaviatuur näppu ja kibekiiresti trükkima. Mis sellest, et õhtune kostüüm on otsimata ja ma ei ole siiani oma hommikust kohvi saanud ja üleüldse tahaks kord aastast magada ka. Sest tegelikult, tüdrukud, pean ma ütlema, et vingun ma mis ma vingun, aga naiskoor on ikkagi minu tegemiste seas esikohal, olen ma siis parajasti asjade sellise seisuga rahul või mitte.

Koorivanema tööülesanded:

põhiliselt tegeleda koori liikmeskonnaga (olen nagu personalijuht:)). Aja jooksul on kujunenud nii, et tegelen ka mingite tehniliste asjadega, a la busside tellimine, ruumide broneerimine, registreerimised näitke konkurssidele ja muude jooksvate asjade ajamine.

Koorivanema rõõmud:

kui kõik sujub ladusasti ja kooris on hea õhkkond.

Koorivanema mured:

Et ei peaks pidevalt käima märkusi tegemas ja et ei laulaks kogu aeg mööda.

Olulisi näpunäiteid tüdrukutele:

Käige proovis; kirjutage oma nooti kõik üles, mis dirigent ütleb; ärge ajage juttu, siis ma ei pea käima õiendamas; olge rõõmsad ja heatahtlikud; ÄRGE KÜLMETAGE!

Miks oled just selles ametis?

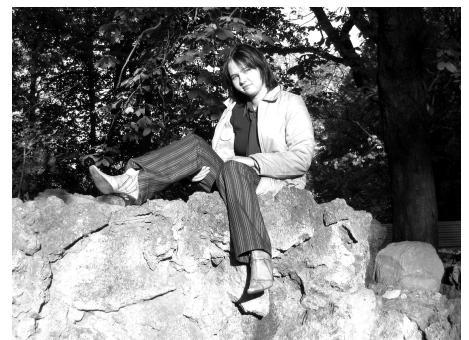
Lihntne—mind valiti. Tegelikult, naiskoori käekäik läheb mulle korda ja arvatavasti sahmiks ma ka siis, kui mul üldse mitte mingit ametit ei oleks.

Nii, loodetavasti on nüüd kõik. Minu käes rohkem ankeete ei ole. Tahaks siinkohal tänada kõiki neid tublisid, kes võtsid vaevaks natuke endast ja oma tööst kirjutada. Mina sain küll tublisti targa. Loodetavasti

teie ka. Ja muide, kas panite artiklit lugedes tähele, et meie esimese ja viimase ankeedi, ehk siis presidendi ja koorivanema mured on üsna sarnased. Tundub tõesti, et kaua koos olles lähevad inimesed ühte nägu—antud juhul siis ühemurelikuks:)

Mariken—ikka veel, korrespondendina rindejoonelt enne viimast lahingut (ehk siis kas ma selle ajalehe veel ära trükkida kah jõuan).

“Nad tulevad hommiku kandist”

...Ehk lugu sellest, kuidas Tallinna mehed Tartus käisid.

Jaa, mehed laulsid nii mis mühises. Võimas. Põnev. Mulle meeldisid loomulikult need tõmbenumbri külalisesinejatega. Aga eks minusuguste kulla ja karva armastajate jaoks oligi mõeldud diskokuuli ja taskulampidega Bondi-lugu “Goldeneye”. Kahjuks ei lauldud aga “Kahvliski” kõlanud “We will rock

tummaks võtsid Gaudeamus Tartu Akadeemilise Meeskoori esituses, millele järgnes tempokas diskolugu Emajõe Laulikute poolt. Üllatuse lõpetas Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor uinu-

you”, muidu oleks illegi täpi peale saanud.

Tallinna mehi olid tulnud tervitama ka Taaralinnas koorid. Järjestikku kõlasid ja päälinna mehi

tavalt ilusa looga “Viire takka”.

Kontserdile järgnes pidu haridusministeeriumi saalis koos tallinnlaste ja Tartu naistega. Üllatuse oli õhtu jooksul mitmeid, alates meeskoori filmist, mida samal ajal näidati ka rahvuslikus televisioonis, lõpetades rooside kinkimisega kõigile piigadele saalis. Vahele jätkus nii tantsu kui tralligi, või nagu kirjeldas õhtut üks naiskoori tüdruk: “Mehed tantsisid mu katki.”

Janika Aav

„Kui vanatädi koob...”

...harutab kassipoeg põrandal lõngapalle lahti...“ ja ühtäkki märkab vanatädi, et televiisoris laulab ju Tema enda laps, punases rahvariideselikus, Estonia saali lava kanistamas. Tegemist oli Isadepäeva kontserdi otseülekandega Estonia kontsertsaalist, mida vanatädi juhtus nägema. Ja punastes seelikutes ilutsesid Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori naised oma täies punas.

Aga oi me olime ikka ilusad küll. Põsed ja musid punaseks võõbatud, juuksed soengusse sätitud, seelikud sirgeks triigitud (kusjuures mõni meist unustas triikimise ajaks raua kuumaks ajada) nii me seal laval

välja nägime. Hetkeks summutas meie `puna` Liivi Listra oma laululastega ning Virumaa Noorte Meeste Koor. Ka oli ilus. Nagu sellisele üritusele kohane, pidasid mitmed tähtsad tegelased kõnesid. Isadepäeva tervitusega esines proua Ingrid Rütüel (ei saa mainimata jätta, et leedi on ka meie kooris laulnud) ning pidulikult anti üle Aasta isa 2005 auhind. Isadepäev on ilus päev!

Ka vanatädi oli õnnelik, nähes kuidas laulusuised poisid ja tüdrukud laval muudkui lähevad ja lähevad ja lähevad ja lähevad.....Mae aga hüüaks „Lapsed, ärge liiga

kaugele minge!“

Ja ei lähegi. Järgmisel aastal on jälle isadepäev!

Ingrid Maasi

Head sõbrad,

päkapikkude jooksuajal juhtub igauguseid kummalisi asju ja minuga juhtus ka. Kuulsin täiesti juhuslikult alljärgnevat lugu. Ehk leiate teiegi siit jõuluvanale etteütleamiseks ainesta.

Seitsme mäe ja mere taga oli üks väike, kuid muu maailma poolt unustatud linnake. Elu kippus allamäge veerema, sest jõukad kaubaja muud killavoorid sõitsid järjest enam linnakesest lihtsalt mööda ja ja linnakukrus haigutas tühjus. Tühi kukkur omakorda tähendab tühja kõhtu ja muremõtteid. Sellise olukorraga ei saanud rahul olla ei töökad ja edasipüüdlid linnaelanikud ega ka mitte vallasandid ja kerjused. Nii juhtuski, et linnakoosolekul otsustati üheskoos, et sellest väikesest unustatud linnakesest peab saama nii linnakodanike endi kui ka külaliste jaoks paik, mida kõik armastavad.

Armastus käib teadupärast ikka kõhu kaudu.

Seepärast otsustati, et esimese asjana tuleb läikima lüüa ja tasemele saada kohalikulid söögitoa. Teise tähtsa asjana palgati linna kiitma osavad trubaduurid, kelle ülesandeks oli maid ja mägesid mööda rännates linna häid külgi kiita. Lõpuks, aga mitte vähem tähtsa asjamehena, võeti palgale järelvaataja. Temal oli ka tähtis roll - jälgida, et kõik ülejäänud oma kohustusi tões ja vaimus täidaksid.

Kõiki ettevõetud tegemisi aeti südamega. Ja nii juhtuski, et üha sagedamini kostus nii linnakodanike endi ja veelgi enam üle hulga aja taas linna sattunud uudistajate suust üllatus: "Oi, seda paika ei tunne kohe enam ära-gi!" Esimese asjana kiideti tavaliselt ikka maistvat toitu. Linnaelanikud ärkasid ka ise uuele lootusele, kuigi linnakukkur esialgu veel just üle ei ajanud, paistsid asjad sellegipoolest ülesmäge liikuvat.

Ühel tavapärasel linnakoosolekul, kus kõik oma tegemistest üksteisele teadust andsid, teatas järelvaataja, et linna söögikohad ei järgi nädalamenüüd (täpsuse huvides olgu vahemärkusena lisatud, et see kopitanud paberitükike oli seadusetaht tõesti, sest põõningule unustatuna polnud seda keegi märganud kehtetuks kuulutada).

"Seaduse kohaselt peab iga nädala neljandamal päeval söögimaja repertuaaris olema kalasupp," teatas järelvaataja kindlalt häälselt. "Meie söögitudadel on selles osas suured puudujäägid, pakutakse kõiksugu hörgutisi, aga väärtuslik kalasupp on puudu."

Kokad püüdsid endid õigustada: küll külastajate soovide järgi toimetamisega, küll vajadusega seadusetahte ajakohastada. Rahvas kuulis ainult järelvaatajat, sest seadusetaht andis ta häälele sellise volüümi ja jõu, et kokkade kobinat kuulsid vaid kokad ise.

ja jõu, et kokkade kobinat kuulsid vaid kokad ise.

Kus rääkijaid, seal kuuljaid. Järgmisel päeval teatati naaberlinna keskväljakul, et meie väikese linnakese toidukohtadega pole kõik korras.

Uudis levis kulutulena. Ülejäämisel päeval teadsid kõik ümberkaudsed asulad, et meie linnakese kokad ei oska üldse süüa teha. Nädala pärast jõudis linnakesse endasse (tiiruga ümber terve ilma) tagasi uudis, et selles linnas võib viletsatest söögikohtadest kõhutõve külge saada. Seda rääkisid kaupmehed, kes olude sunnil kogemata pidid meie linnakeses peatuma. Sööma ei nõustunud nad siin mingi hinna eest. Trubaduudid rändasid aga endiselt mööda mägesid ka orge ja lausid ülistuslaule. Neid peeti imelikeks...

Sellise loo kuulsin. Mis sellest linnakesest edasi sai ja kuidas lugu lõppes, ma ei tea. Polnud lihtsalt aega rohkem kuulata, tähtis töö ootas. Nagu meid kõiki - oleme nii usinad ja tublid.

Nüüd kripeldab teadmatus ja tahtmine loo lõppu teada saada. Sellest tuligi mul mõte, et ehk oleks meil kõigil vaja rohkem aega üksteise lugude lõpuni kuulamiseks. Kui mitte nüüd, aasta lõpus, siis ehk Uuel Aastal. Soovin seda ka loo osalistele - kokkadele, trubaduuridele ja järelvaatajatele!

Ah jaa, unustasin peamise. See lugu juhtus kah just kaunil Jõuluajal... Ja et, mis need kargud siia puutuvad? Ega eriti ei puutugi. Selline karkudega koostöö lugu oligi.

Maarja Ülper

Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor

Toimetus tänab:

Piretit vaibumatu moraalse toe eest.

Maarjat moraalse toe, entusiasmi, meisse uskumise ja esimeste hallide juuste eest.

Tuttavaid ja sugulasi meie väljakannatamise eest viimasel nädalal.

Kõiki artiklikirjutajaid pastaka pihku võtmise eest.

Grethenit, arhiivi ja Kristinat piltide eest.

Microsoft'i Publisher programmi leiutamise eest.

Ja kõiki teisi, kellele me erinevatel põhjustel tänu võlgu oleme.

Kõige eest vastutavad ja vead võtavad enda peale:

*Ingrid Maasi—peatoimetaja
Mariken Jõgi—trükkija, korrektor, pildimeister ja kõik muu mida vaja oli.*

**Toimetus soovib kõigile Häid jõule ja
ilusat uue aasta algust!**